

Саръиванска воденица – Ков., С 5, бивша воденица на р. *Тунджа*, принадлежала на рода *Саръиванови* от Сливен, преустроена през 1968 г. в ресторант с название „Воеводска воденица“. Сега в сливенското землище.

Саръ йол – Ор., неуст., от рум. вл., за нива, 1881 г.; ‘жълтия път’.

Саръ йолу – Сл., ЮЗ; 2. Чин., И, стар път между Сливен и с. Чинтулово, минаващ през жълтеникава почва.

Саръ казъл – Гер., от търг за нива, 1911 г.

Саръ кая – 1. Бин., С 2,5, скалисто място с жълтеникави камъни в дола; 2. Шив., от рум. вл., 1885 г.; ‘жълт камък (скала)’.

Саръ кору – 1. Глф., ЮИ 1,2; 2. Ник., 3 2; ‘жълта гора’.

Саръ къзъл – 1. Зап., СИ 1,5; 2. Рак., С 5, поляна в гора, от тур. ‘жълто-червен’.

Саръ мешè – 1. Реч., СЗ; 2. Сл., ЮЗ 5; ‘жълт дъб’. НИ: *Дъбака*, лозарска местност.

Саръ мишà – Меч., СИ 0,2; ‘жълтият дъб’.

Саръ сюнлюк – Тв., неуст., от рум. вл., за нива, 1884 г.

Саръ сютлюк – Шив., неуст., от рум. вл., за ниви и ливади, 1882, 1884 г.

Саръч – Ор., неуст.

Саръ чанлък – Ст.с., ЮИ 2, плодородна местност.

Саръ яйла – Ор., от рум. вл., през 1883 г.

Саръ яка – Ор., от рум. вл., за нива, 1881 г.

Саръ яна – 1. Нов., ЮИ 2, могила с жълта пръст; 2. Ст.р., неуст.; 3. Ст.с., от рум. вл., 1882 г.; 4. Из., неуст., от рум. вл., за нива, 1884 г.

Саръяр – име на с. *Жълт бряг* до 1934 г., от жълтеникавия цвят на почвата в северния му край.

Саръярска поляна – Ж.б., ЮИ 4, ливади сред гора, използвани от жителите на с. *Жълт бряг*, преди – в землището на с. *Бяла*.

Саръ ятè – Ж.б., ЮИ 0,8.

Саръ ятъгънджа – Зап., неуст., от рум. вл., за нива, 1883 г.

Саса алта – Сел., 3, под *Сасадерè*.

Сасадерè – 1. ГЧ., 3, ЮЗ 0,7; 2. Сел., 3 3; 3. Бин., СИ 1,5, рекичка, ляв приток на р. *Тунджа*, от т. *sasi* ‘гнил, вонящ’; навремето селяните са изхвърляли боклуците си край реката; 4. Гр., СИ, И 1; 5. Нов., СЗ, през селото, Ю, река, ляв приток на *Беленска река*.

Сатма чешма – Ск.

Саур дору – ГЧ., СИ 1.

Сахатчийското – Сам., 3 3, по Пр.И – имот на *часовникар*.

Света Петка – 1. Зл.в., СЗ 4,5, чешма; съществува вярване, че водата ѝ лекува кожни болести; 2. Тр., С 1, аязма, сега чешма, където е ставал голям междуселски събор в петъка след Великден (Лятна Света Петка), съществува вярване, че водата лекува очни болести; 3. Сот., СИ 1, аязма, „Вриса“, сега чешма с вярване, че водата е лековита. До нея – църква „Св.Петка“.